

Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
Ἱερὰ Σύνοδος

Ἀριθμ. Πρωτ. 2483

Ἐγκύκλιος
περὶ τῆς Οἰκουμενιστικῆς Συναθροίσεως στὴν Κρήτη

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Πρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι·

Θεοφιλὲς Ποίμνιο τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος·

Ἡ Χάρις καὶ ἡ Εὐλογία παρὰ Θεοῦ νὰ εἶναι μετὰ πάντων ἡμῶν!

Ὅπως εἶναι γνωστόν, συνεκλήθη πρὸ μηνὸς στὸ Κολυμβάρι Χαριών στὴν Κρήτη ἡ λεγομένη «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», τὴν ὁποίαν προέβαλαν τὰ κοσμικὰ μέσα ἐνημερώσεως ὡς δῆθεν γεγονὸς ἰδιαίτερα σημαντικὸ καὶ ἱστορικὸ.

Ἐπὶ ἓναν περίπου αἰῶνα, καὶ ἰδίως κατὰ τὴν τελευταία ἐξηκονταετία, τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως εἶχε τὴν πρωτοβουλία γιὰ τὴν σύγκληση μιᾶς τέτοιου εἴδους συνόδου, σὲ μὴ Ὁρθόδοξη ὁμῶς βάση καὶ μὲ διάθεση ἐπιβολῆς Καινοτομιῶν, ὅπως εἶχε προβλεφθεῖ τόσο ἀπὸ τὸ Πατριαρχικὸ Διάγγελμα τοῦ 1920, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ λεγόμενον «Πανορθόδοξο Συνέδριον» τοῦ 1923 στὴν Κωνσταντινούπολη, ὑπὸ τὸν γνωστὸ τέκτονα πατριάρχη Μελέτιο Μεταξάκη.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Πατροπαραδότου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, ἡ ὁποία ἀποτολμήθηκε ἐντελῶς ἀντικανονικὰ τὸ ἐπόμενο ἔτος 1924, εἰς ἐφαρμογὴν Οἰκουμενιστικῶν καὶ Ἀντιχριστιανικῶν διατάξεων, ἀνοίξε τοὺς ἀσκοὺς τοῦ αἰόλου γιὰ τὴν αἰχμαλωσία καὶ τὸν ἐξοικουμενισμό τῶν τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἡ ἴδρυση τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» τὸ 1948 καὶ ἡ λεγομένη Ἄρση τῶν Ἀναθεμάτων μὲ τοὺς Παπικοὺς τὸ 1965, κατέδειξαν πασιφανῶς ὅτι ἡ χαραχθεῖσα ἐνωτικὴ/οὐνιτικὴ πορεία δὲν ἦταν κατὰ Θεόν, ἐφ' ὅσον σήμαινε τὴν ἀνεπίτρεπτη ἀνάμειξη ἀληθείας καὶ ψεύδους καὶ ἐπληττε εὐθέως τὸ 90

ἄρθρο τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως: «Εἰς μίαν ἀγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν».

Διότι γιὰ τὴν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δὲν ὑπάρχουν αἱρέσεις καὶ αἱρετικοί, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία ἔχει δῆθεν ἀπεριόριστα ὅρια, στὰ ὁποῖα συμπεριλαμβάνονται ὅλοι οἱ βαπτισμένοι στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ ὅτι ὅλοι μαζὶ συναποτελοῦν δῆθεν τὸ κοινὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ δὲ θεολογικὲς διαφορὲς συνιστοῦν δῆθεν «διαφορετικὲς παραδόσεις», ὡς νόμιμες ἐκφράσεις τῆς αὐτῆς Πίστεως, πού δὲν ἔχουν ἀρνητικὴ ἐπίπτωση στὴν μυστηριακὴ χάρη καὶ δομὴ τῶν διαφόρων «ἐκκλησιαστικῶν κοινοτήτων» τῶν ἑτεροδόξων· μέσῳ δὲ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅλα αὐτὰ γίνονται δεκτὰ καὶ διακηρύσσονται ἐπὶ δεκαετίες, βιώνονται καὶ ἐκφράζονται μὲ πολλοὺς τρόπους καὶ σὲ πολλὰ ἐπίπεδα.

Ὁμως, ἐπιθυμία ἀνέκαθεν τῶν κατ' ὄνομα ὀρθοδόξων, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν αἱρετικῶν Οἰκουμενιστῶν, ἦταν ὅλα τὰ ἀνωτέρω νὰ ἀποκτήσουν καὶ μία «πανορθόδοξη συνοδική» ἔγκριση καὶ ἐπιβεβαίωση, ὥστε νὰ νομιμοποιηθοῦν καὶ νὰ ἀποτελοῦν τμῆμα ὑποχρεωτικὸ τῆς ἐπισήμου πιστευτέας διδασκαλίας τους. Μέσα σὲ αὐτὸ τὸ πλαίσιο ἤθελαν ἐπίσης νὰ ἐπιλύσουν καὶ ἄλλα χρόνια προβλήματα πού τοὺς ταλανίζουν σὲ τοπικὸ καὶ εὐρύτερο γεωγραφικὸ ἐπίπεδο.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἐσπευσμένα, παρὰ τὶς ἕως καὶ τὴν τελευταία στιγμή διαφορὲς τους, ἀκόμη μάλιστα καὶ τὶς δηλωμένες ἀποχὲς τοπικῶν ἐκκλησιῶν, προχώρησαν ἀκάθεκτοι στὴν πραγματοποίησιν τῆς ὡς ἄνω λεγομένης συνόδου τους, μὲ τὴν ἐπιμονὴ τῆς πρωτοπόρου σὲ αὐτὸ τὸ ὄραμα Κωνσταντινουπόλεως διὰ τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς κ. Βαρθολομαίου καὶ τοῦ ἐπιτελείου του.

Ὁμως, γιὰ οὐσιαστικοὺς καὶ γιὰ τυπικοὺς λόγους ἔχει ἤδη τονισθεῖ καὶ ἀποδειχθεῖ, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ὄντως «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου», ἀλλὰ γιὰ «συνοδικὴ καινοτομία» καὶ «συνοδικὸ πραξικόπημα», γιὰ «συνέδριον Ἀποστασίας τῶν Χανίων» ἢ ἀκριβέστερα γιὰ «οὐνιτικὴ, οἰκουμενιστικὴ καὶ φιλοπαπικὴ ψευδοσύνοδο».

Ὁλοι αὐτοὶ οἱ ἡχηρὰ ἀρνητικοί, ἀλλὰ ἀληθέστατοι χαρακτηρισμοί, αἰτιολογήθηκαν τόσο ἀπὸ ἡμᾶς προοιμιακῶς, στὸ Μήνυμα Ἐγρηγόρσεως τῆς Διορθόδοξου Συσκέψεώς μας πρὸ διμήνου, ὅσο καὶ ἀπὸ σοβαροὺς καὶ ἀπροκαταλήπτους κριτικούς της μετὰ τὴν σύγκληση τῆς κατ' οὐσίαν ψευδοσυνόδου αὐτῆς στὴν Κρήτη.

Απὸ ὁμολογιακὴ αἴσθησις εὐθύνης, ὡς Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μὲ πρῶτιστο καθῆκον «τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ»

καὶ «τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως» (Ἐφεσ. δ' 12,13) ἐπιβεβαιώνουμε, ὅτι ἡ Οἰκουμενιστικὴ Συνάθροιση τοῦ Κολυμβαρίου Χανίων δὲν ἀποτελοῦσε συνέχεια τῶν ὄντως Ἀγίων Συνόδων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι ἀντὶ νὰ καταδικάσει αἵρεση καὶ αἰρετικούς, ἐνέκρινε τὴν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ δέχθηκε προσεκτικὰ μὲν, ἀλλὰ μὲ τρόπο καταφανῆ, τὶς κοινότητες τῶν αἰρετικῶν ὡς «ἑτερόδοξες ἐκκλησίες» καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν, τοὺς ὁποίους προσεκάλεσε ἐπισήμως, ὡς «παρατηρητὲς ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν»!

Ψῆφο εἶχαν μόνον οἱ Προκαθήμενοι τῶν λεγομένων ἐπισήμων τοπικῶν ἐκκλησιῶν πού συμμετεῖχαν, οἱ ὁποῖοι ἐνήργησαν, ὅπως ὀρθὰ παρατηρήθηκε, ὡς «συλλογικοὶ πάπες», οἱ δὲ κολοβωμένες ἐπισκοπικὰ ἀντιπροσωπίες τους δὲν εἶχαν οὔτε δικαίωμα ἐλευθερίας λόγου καὶ ἐκφράσεως, ἐφ' ὅσον ἀποκάλυψαν κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς ὅτι ὑπέστησαν πίεση ἢ καὶ ὑβρίσθηκαν σὲ περίπτωση διαφωνίας! Τὸ ἂν θὰ ὑπέγραφαν ἢ ὄχι τὰ ἐγκριθέντα κείμενα ἦταν κάτι ἄνευ οὐσιαστικῆς σημασίας. Οἱ Προκαθήμενοὶ τους ὑπέγραψαν γιὰ λογαριασμὸ τῶν ἐκκλησιῶν τους τὰ ἔτοιμα κείμενα γιὰ ἕξι θέματα, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν ἀπλῶς κάποιες «διακοσμητικὲς» διορθώσεις καὶ ἔτσι φάνηκε ὅτι ὑπῆρξε «συνοδικὴ ὁμοφωνία» στὴν ψήφισή τους, σύμφωνα μὲ μία ἐπίπλαστη, προσχεδιασμένη καὶ ἀναγκαστικὴ σχεδὸν συμφωνία.

Τὸ κύριο ἐνδιαφέρον ἦταν στραμμένο στὸ κείμενο: «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον», μέσω τοῦ ὁποῖου ἡ αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ θεσμοθετήθηκε - ἐπισημοποιήθηκε καὶ θριάμβευσε. Οἱ δῆθεν διορθωτικὲς προτάσεις, πού ἀφοροῦσαν μᾶλλον στὴν ὀρολογία, ἀπὸ μέρους τῆς Νεοημερολογικῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἄλλαξαν τὸ νόημα τοῦ ἀπαραδέκτου κειμένου καὶ δὲν ἀπέτρεψαν τὴν εἰσαγωγή τῆς κακοδοξίας.

Ὅσοι ὅμως «ἀνθίστανται τῇ ἀληθείᾳ» καὶ εἶναι «περὶ τὴν πίστιν ἀδόκιμοι» (Β' Τιμ. γ' 8) καὶ ἄστοχοι (Α' Τιμ. ζ' 21), δὲν ἀκολουθοῦν τὴν ὑγιαίνουσα διδασκαλία καὶ λογίζονται ὡς «πλανῶντες καὶ πλανώμενοι» (Β' Τιμ. γ' 13)· «οἱ τοιοῦτοι τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν» (Ρωμ. ις' 18), γιὰ τὸν λόγο δὲ αὐτὸ ἀποκόπτονται ὡς καταστροφεῖς τῆς ἐνότητος τῆς Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄρα λοιπόν, ὅσοι ἐπίσκοποί τους δὲν ὑπέγραψαν τὸ ὡς ἄνω κείμενο ἢ καὶ ὁποιοδήποτε ἄλλο σὲ ἐκείνη τὴν Συνάθροιση, δὲν εἶναι «ὁμολογητὲς», ὅπως διευτυμπάνισαν κάποιοι, γιὰ νὰ ἐξαπατοῦν

ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, ἀφοῦ δὲν διεχώρησαν τὴν θέσιν τους καταγγέλοντες τὴν κακοδοξία καὶ ἀποκηρύσσοντες αὐτὴν καὶ τοὺς ἀκοινωνήτους κακοδόξους φορεῖς αὐτῆς.

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ ἀνησυχοῦντες κληρικούς καὶ λαϊκοὺς ἀπὸ τὸν χῶρον τῆς Καινοτομίας, οἱ ὅποιοι καταβάλλουν προσπάθεια νὰ ἀποδείξουν τὸ ἤδη γνωστὸν, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ Σύνοδο Ἁγία καὶ Μεγάλη· πράττουν ὅμως τοῦτο γιὰ νὰ πείσουν τοὺς ἑαυτοὺς τους καὶ ὅσους τοὺς ἀκολουθοῦν, ὅτι πρόκειται γιὰ κάτι ἄκυρο καὶ ἄρα μὴ ὑποχρεωτικὸ καὶ ἐφαρμόσιμο καὶ ὅτι δύνανται πάντως αὐτοὶ νὰ συνεχίσουν ἀδιατάρακτα τὴν κοινωνία τους μὲ τοὺς ἀποδεδειγμένα κακοδόξους. Αὐτὴ ἡ πονηρὴ σκοπιμότητα, ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ συμβαίνει ἀνεπιγνώστως, εἶναι πλανερὴ καὶ καταδικαστέα.

Ἀφελὴς ἐπίσης φαίνεται καὶ ἡ προσδοκία κάποιων ἄλλων, ὅτι οἱ μὴ συμμετέχουσες τέσσερις τοπικὲς ἐκκλησίαι διατηροῦν δῆθεν τὴν Ὁρθοδοξία καὶ θὰ συγκαλέσουν σύνοδο γιὰ νὰ ἀκυρώσουν τὴν ψευδοσύνοδο τοῦ Κολυμβαρίου! Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ πατριαρχεῖα Ἀντιοχείας καὶ Μόσχας συμμετέχουν ἐνεργὰ στὸν Οἰκουμενισμό, οἱ δὲ μέχρι στιγμῆς δηλώσεις ὅσων ἐκκλησιῶν δὲν ἔλαβαν μέρος καμμία ἔνδειξη γιὰ καταδίκη δὲν περιέχουν, παρὰ μόνον ὅτι δὲν θεωροῦν ὑποχρεωτικὲς τὶς ἀποφάσεις γι' αὐτές, διότι δὲν συμμετεῖχαν οἱ ἴδιες καὶ παραβιάστηκε ἡ ἀρχὴ τῆς ὁμοφωνίας μεταξύ τους.

Τὰ ὑπόλοιπα προβλήματα σχετικὰ μὲ τὴν Κολυμβαρικὴ Συνάθροιση, τὸ ἂν δηλαδὴ ἐπρόκειτο γιὰ γεγονὸς πού ἐξέφραζε τὸ διεθνιστικὸ σύστημα, ἂν ξοδεύτηκαν τεράστια ποσά, ἂν ὑπῆρξε ἐκκοσμίκευση, παρασκήνιο ἢ κοσμικὴ διπλωματία, ἂν ἡ ἀστυνόμηση ἦταν ἀφόρητη, ἂν ἐξυπηρετήθηκαν γεωπολιτικοὶ στόχοι Δυτικῶν μεγάλων δυνάμεων καὶ τῆς νέας τάξεως πραγμάτων τῆς παγκοσμιοποιήσεως, ἀποτελοῦν ἀναμενόμενες παρενέργειες ἐνὸς κατ' ἐπίφασιν ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος, τὸ ὁποῖον ὡς στερούμενο τῆς θείας εὐλογίας καὶ ἐπιδοκιμασίας, ἦταν φυσικὸ νὰ παρουσιάζει διάφορες ἐκτροπὲς σὲ πολλὰ ἐπίπεδα.

Ἐκτὸς ἄλλων, ἦταν ἐμφανὲς ὅτι ἡ Συνάθροιση αὐτὴ δὲν ἀσχολήθηκε μὲ ζητήματα ἀμέσου ἐνδιαφέροντος, ὅπως τοῦ ἐπανευαγγελισμοῦ ἐνὸς παραπέοντος στὰ πάθη κόσμου, τῆς διορθώσεως τῆς ἑορτολογικῆς/λειτουργικῆς διαιρέσεως τῶν Ὁρθοδόξων, τῶν ἐθνικιστικῶν σχισμάτων (λεγόμενον «Μακεδονικό», Οὐκρανικὸ κ.ἄ.), τῶν πλανῶν καὶ ψευδοπροφητειῶν, τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ ἀποκρυφισμοῦ/σατανισμοῦ ὡς ἀποκαλυπτικοῦ σημείου, τῶν ἐσχατολο-

γικῶν ἀνησυχιῶν, τῶν θεμάτων βιοηθικῆς, τῆς ἀποτελεσματικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν διωγμῶν τῶν Χριστιανῶν παγκοσμίως κλπ., ὡς καὶ τῆς προφητικῆς καὶ χαρισματικῆς κλήσεως σὲ Μετάνοια καὶ Ἐκκλησιοποίηση τῶν ἀνθρώπων.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν τῶν ἐνδεικτικῶν γεγονότων, ἐλάχιστοι μόνον προέβησαν σὲ διακοπὴ κοινωνίας μὲ τοὺς κακοδόξους Οἰκουμενιστάς, σύμφωνα μὲ τὴν Ἱεροκανονικὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐλάχιστοι ἀκόμη ἀπέιλησαν σὲ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τους, μὲ ἀβέβαιο ἀποτέλεσμα. Ὅπως φαίνεται, ὁ ἐθισμὸς τῶν πολλῶν στὴν ἀπὸ δεκαετίες ἄμεση ἢ ἔμμεση κοινωνία τους μὲ τὴν αἵρεση, σύγχυσε τὰ κριτήριά τους καὶ ἀμβλυνε τὶς συνειδήσεις τους, ὥστε στὴν ἀποφασιστικὴ ὥρα καὶ στιγμή νὰ μὴ καθίστανται δεκτικοὶ τῆς δωρεᾶς τῆς ὄντως Ὁμολογίας, στὴν θεωρία καὶ τὴν πράξη, μὲ συνέπεια.

Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς οἰκτρᾶς καταστάσεως, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας καλεῖ τὰ τέκνα Αὐτῆς σὲ ἐπιμονὴ καὶ ἐνθάρρυνση, ὥστε καὶ τὸν θησαυρὸ τῆς Πίστεως νὰ κρατήσουν ἀνόθευτο καὶ νὰ δυνηθοῦν νὰ τὸν μεταδώσουν στοὺς μεταγενεστέρους. Ὅσοι πιστεύουν ὀρθοδόξως καὶ δὲν ὑποπίπτουν στὸν πειρασμὸ τῆς ἀμέσου ἢ ἐμμέσου κοινωνίας μὲ τοὺς κακοδόξους Οἰκουμενιστάς, καὶ ἐπίσης ζοῦν μὲ μετάνοια καὶ προσπάθεια νὰ τηρήσουν τὴν πίστη τους στὴν πράξη τῆς καθημερινῆς ζωῆς, αὐτοὶ θὰ ἐλεηθοῦν παρὰ τοῦ Φιλανθρώπου Σωτῆρος μας στὶς πονηρὲς ἡμέρες τῆς ἀποστασίας, τὶς ὁποῖες διερχόμαστε. Εἴθε τὸ καλὸ παράδειγμα τῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ ἐλκύσει πολλοὺς ἐγκλωβισμένους ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς πλάνης καὶ αἰρέσεως στὴν ἐλευθερία τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ!

Σὲ ἐκκλησιαστικὸ ἐπίπεδο, χρειάζεται σοβαρὴ ἀποτίμηση καὶ ἐνημέρωση, ἀλλὰ καὶ ἀντιμετώπιση τῶν οἰκουμενιστικῶν κακοδοξιῶν, καὶ πρὸς τοῦτο, ὅπως καὶ γιὰ τὴν προετοιμασία μιᾶς ὄντως Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μας, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας ἔχει ἤδη ὀρίσει εἰδικὴ Ἀρχιερατικὴ Ἐπιτροπή.

Ἐν τούτοις, δυνάμεθα νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι ὁ ἀρχέκακος ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἐνότητος ἐγείρει πολλὰ ἐμπόδια, ἐκμεταλλευόμενος τὶς ἀδυναμίες τῶν ἀνθρώπων, ἀκόμη κάποτε καὶ τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας· προτρέποντες ὁμῶς σὲ μία προσευχητικὴ συνδρομὴ ἀπάντων, Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν, ἐλπίζουμε ὅτι ὁ Δωρεοδότης Κύριός μας, ἡ Κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, θὰ μᾶς

διατηρήσει σταθερούς καὶ ἐνωμένους ἕως τέλους, θὰ μᾶς στηρίξει
στήν χάρη τῆς Ὁμολογίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐξαγγελίας Αὐτῆς σὲ Σύν-
οδο Ὁρθόδοξη τὸ συντομώτερο δυνατόν, καὶ θὰ μᾶς ἀξιώσει τῆς
αἰωνίου Βασιλείας τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-
τος. Ἀμήν!

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,ΒΙΣΤ' τῆ ιη' Ιουλίου
Κυριακῇ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν
† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Καλλίνικος
καὶ τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου